Ч. 261 Второк 21 падолиста (3 грудня) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Думки про орґанізацию.

„Нема нічого злого, що не вийшло би на добре“ — каже приповідка. Послідні наші неудачі і той заколот, який наробили серед нашої суспільности всілякі великі і малі політики та люди амбітні, мають бодай то добре за собою, що в нашій суспільности проявила ся гадка якоїсь орґанізациї. Всї партиї наші як би в один голос закричали: Орґанізуймо ся! — Народовці опозицийности собі, а неопозицийности собі кажуть: Орґанізуймо ся. Радикали наклинують також до орґанізациї — словом на цілій лінії зачинає ся орґанізация. Із хаосу безорґанізацийного переходимо поволи бодай в хаос орґанізацийний. Добре вже й то. Може з того хаосу орґанізацийного вийде дійстно якась орґанізация. То лиш можна на певно вже нині сказати, що та партия возьме в будучности верх, котра буде як найліпше зорґанізована і котрої орґанізация буде опирати ся не лиш на народно рускій умові але й на дійстних реальних потребах руского народу. В сю пору орґанізацийного хаосу не від річи, думаємо, буде, подати тут ті дуже розумні і глубоко обдумані думки, які подала „Буковина“ в послідним своїм числі під заголовком: „Думки на піст“. Годить ся, щоби над тими думками подумали як найширші круги рускої суспільности і для того тут їх наводимо в цілій основі:

Офіцири без войска.

Слава Богу, що наші галицкі офіцири політичні, програвши битву виборчу, по двох місяцях прийшли на думку, що таки з мізерним „ляндштурмом“ нічого не вдіють, що потрібно їм доброго, вивченого, охочого лінійного войска. А то вже здавало ся, що на Дон Кіхотів подали ся. Надули при помочи своїх часописий всю суспільнісць, що буцїм то при остатних галицких виборах стало ся щось нечуване та невидане! А тимчасом що стало ся? Вибори випали ліпше, як перед 12 літами, а стало ся нове лиш то, що правительство виступило рішучо против москвофілів і двох злучених з москвофілами інтриґантів-народовців. Звідси такий страшний лемент! Ми певні, що як би були стали послами Романчук і Олесницкий, а всї прочі кандидати перепали, то не було би такого страшного плачу та протестів. Перед 6, перед 12 літами було гірше для дійстних Русинів, але тоді так страшно на тревогу у дзвони не били. Але ... о тім вже нераз ми писали.

Отже тепер, поки депутация повезе протест до Цїсаря і привезе звідтам заспокоєнє, офіцири і ґенерали наші думають, що таки, хоч виен і хитрий та немилосерний неприятель, але й наш руский ляндштурм без манлїхерів, тільки з кочергами, також не без вини. Що з таким войском почанати? Треба нових здорових рекрутів, треба з ними почати екзецирувати, на маневри їх водити, добре їх одягти, нагодувати, та узброїти — а тоді іти на війну.

Гарно! того й треба!

Ми і перед виборами і по виборах безнастанно на ріжні способи вказували, що без доброго войска, без цїльного оружя, без мудрої тактики битв ніхто не виграє. Коли-ж тепер і инші то говорять, нас то тішить, бо чей уже раз зверне ся увагу і пильність Русинів на більше користну роботу. Що з протесту вийде, то вилами по воді писано; але що з орґанізациї певно вийде, коли тілько єї переведемо, то знаємо наперед: вийде сила, з котрою всї мусять числити ся.

Високоповажаний читатель

у кождої ґазети великий чоловік. До него ґазети промавляють і сподївають ся, що він всего послухає. Бо як би не слухав, то нема по що писати тай видавати ґазету. Говорить ся на приклад про орґанізацию, поясняє ся раз і другий і десятий, що то таке, як до того брати ся, а ідеальний читатель бере то на розум тай зараз до роботи! Що може, то робить для народу, але не дармує. Чи богато таких ідеальних читателів мають наші рускі ґазети? Як на сто найде ся десять, то дуже добре. А прочі гарненько собі читають або й не читають політичних статий; а коли читають, то не довго над тим застанавляють ся, а коли й застановляють ся, то пересьвідчені, що то не до них пише ся і не їх просить ся; а коли й то пізнають, то находять зараз богато причин, чому іменно они не можуть нічого зробити, хоч би раді....

Високоповажаний читатель — то велика сила. Він читає на то, аби знав, а потребує знати на то, аби робив; а мусить робити на то, щоби і сам і другі мали силу. Коли таких робучих читателів есть богато, — вже есть орґанізация готова!

Читатель ґазети повинен все брати до себе і не думати собі, що то не про него писано, тільки про других. Нехай перше він сам зробить то, чого від него жадає народний обовязок, а на те не дивить ся, що другі нічого не роблять. Хто сам нічого не зробив, не має права дорікати другому, що нічого не робить.

Отже в пості повинен кождий читатель

---

5)

На склоні житя.

(Сільский образок І. Ґрдіни — З ческого.)

(Дальше).

Коли Замецкий розголосив, що на єго весїлю буде кождий угощений, хто прийде, зібрало ся тілько людий на єго подвірю, що ледве помістились; виносили єго під вебеса, хвалили доброту богача і певне в тій хвили був би кождий за него в огонь скочив. Для Кирилка лишив ся лише сьміх. Замецкий був між ними, Кирилко плакав в кутику своєї комірки.

Але ледве люди побачили того засумованого хлопця, замовкли вскорі всї пісні, щезла веселість, рука відкладала даровані ласощі. Тепер забуто на Замецкого, нарід бачив перед собою лише Кирилка, бачив на єго лици своє правдиве положене, в єго очах до крови виплаканих побачив свою власну біду, пригадав собі, що веселість і добрі часи потревають лиш нині, завтра-ж настане знов тяжка праця. — Може бути, що Замецкий, як верне, велить всю тоту бідну голоту вигнати за ворота. Але Кирилко? Від коли єго памятають, був завдно бідний як і они, та й убожество буде єго переслїдувати аж до гробу так як і їх.

— Хлопції ми прогрішили ся против власної бідноти! — кликнув хтось. — Що стало ся Кирилкови, то може стрітити наших дітий.

— Не хочу вам псовати забави, товариші. Лиш веселїть ся та згадайте часом на мене!

— Ходім звідси! — Ти куди Кирилку?

— Іду попращати ся з дідусем і з хатиною.

— Підемо з тобою.

— Але довго там не задержимо ся.

— А куди підеш відтак?

— До Терезина до драґонів.

— Не йди!

— Мушу.

— Хоч до касарні ще не йди!

— Нїщо не поможе.

— Лиши ся з нами!

— Не можу.

— Ну, то ми тебе проведемо!

І нарід величезною товпою висипав з обійстя Замецкого на село, а з села на дорогу до Камениці.

— Кирилку, я хотів, аби ти ще подивив ся на хатинку.

— Лишіть єго, дідусю! — Що він побачить? Порожну комнату — таж ви тут з нами. І чого іти до хати? Ходїть з нами, попращаєте ся з Кирилком на дорозї. Але мусимо приспішити крок, хлопці! Заки будуть дзвонити в Камениці, то щоби ми там були, побачимо як Замецкий з Кляркою будуть згорда ступати до престола!

— О, то я не війду з вами, людоньки! — говорив дідусь задихуючись. — Ви-ж маєте молодші ноги від мене о цїлих пятьдесять літ.

— Дайте сюди руку дідусю, а ти Кирилку, іди з другого боку. Так, тепер якось піде.

— Але чого ви так спішите?

— Хочемо бачити Замецкого весїлє.

— То можете видїти й в Тужетині, як приїдуть.

— Е, то вже не то само.

— То було скорше йти.

— Ба, коли ми перше не бачили заплаканих очий Кирилка.

— Ідете справді лише задля Кирилка?

— Справді! Задля него ідемо, задля Замецкого спішимо!

— Як то треба розуміти?

— Дідусю, говорене при ходї мучить вас.

І як вітер гнала цїла товпа до Камениці, займивши цїлу дорогу; хто їх здибав, кождий задержував ся і глядів за ними добру хвилю.

Як раз задзвонили дзвони на каменицкій вежи і їх голос розходив ся по дооукрестних полях, коли товпа з Тужетина пригнала ся перед церков. Від приходства до церкви людий було як на ярмарку, а тут прийшли ще Тужетинці!

— Не йшли ще до церкви? — питали прихожі.

— Нї.

— То пождемо.

Кирилко станув тихо під церквою позад усїх, щоби єго нїхто не бачив. Єго тут знають

взяти собі до серця, розтрясти свою совість, обчислити все те, що зр била для других, і потім з докладною проґрамою роботи зустрічати новий рік.

Нам потрібно!

Чого нам потрібно?

Потрібно, щоби ми мали справді рускі родини, сю основу цілого устрою і ладу суспільного, основу народного житя, родини такі взірцеві, щоби ми з гордостию могли чужим вказати: Отсе так виглядає руска родина!

Нам потрібно виховувати діти і забезпечувати їх будучність, щоби з них не виховували ся ренеґати, або люди байдужні до народного діла, лише щирі Русини.

Нам потрібно ігн в поміч церкві ширенем етики християньскої.

Нам потрібно піддержувати житє товариске і публичне.

Нам потрібно заняти ся ширенем осьвіти в як найширші круги.

Нам потрібно заводити зміни в житю селян (в будові домів, їх внутрішнім урядженю, в способі живленя, учити опрятности, харности, плеканя тіла) і т. п.

Нам потрібно дбати о зміну шкідливих звичаїв у народу, які водять ся при ріжних нагодах, увзгляднюючи притім стан економічний, гігієну, публичну моральність і фактичну потребу.

Нам потрібно звернути увагу на ношу народну і з неї зробити зверхню прикмету народну.

Нам потрібно дбати про рільництво, промисл і торговлю.

Нам потрібно осьвідомлювати людий з цілями і способами політики.

Те все нам то в більшій то в меншій мірі потрібне, як не зараз то пізнійше, але потрібне есть! Те все кождий читатель ґазети, кождий Русин повинен мати завсїгди перед очима і в тім напрямі робити! Перевести ті потреби в діло — значить зорґанізувати ся. Народна орґанічна робота повинна бути нашим ідеалом.

Особисті зносини.

Печатане слово робить богато, але далеко не все. Оно немов не обовязує читателя. Єго мусить спомогти і доповнити устне порозуміне, особисті зносини чи з більшими чи з меншими кругами, або й з поодинокими особами. Політики, що промавляють до своїх людий ґазетами та брошурами, партиї собі не утворять. Хоч би особисті зносини мали бути лише найсво біднійшою виміною гадок, не кінчили ся ніякими ухвалами, они лучать.

Тих особистих зносин потрібно при всім; наука посилана людям зза зеленого столика при помочи почт приймає ся дуже помалу. Особистий приклад впливає найбільше; він притягає людий.

Наші посли о то дбали мало або й зовсім не дбали і тому їх „войско" таке некарне і непослушне. Коли наші сьвященики зносять ся з селянами лише в потребах церковних, їх вплив на селян зовсім малий; потрібно зносин з селянами у всіх селяньских потребах. Так само мусить чинити кождий, хто хоче більше зробити, ніж робить печатане або писане письмо. Треба уживати такого способу, котрий вкладає моральний обовязок на чоловіка, а не такого, що лишає зовсім свобідну руку.

Коли би н. пр. статути товариства Просьвіти в Галичині або Руской Бесіди на Буковині докладно використати в кождім селі та завести і удержувати то, на що ті статути позваляють, то ми вже мали би велику силу. Але тут мусить кождий особисто працювати, особисто знати людий і з ними зносити ся, инакше все остане ся мертвою, безхосенною буквою на папери.

Справи парляментарні.

На засїданю комісиї прасової подав міністер справедливости ґр. Ґляйспах до відомости розпоряджене з 20 жовтня с. р. видане до старших прокураторий в справі конфіскати ґазет, в котрім так сказано: Після основ австрийского закона прасового есть кождому запоручене абсолютне і не могуче бути передаване право висказувати свобідно свої гадки в границях державного порядку і старати ся всіма способами намови позискувати другого чоловіка для своїх ідей, по котрих він, все одно, чи справедливо чи несправедливо, сподїває ся, що они можуть бути корисними для розвою і поступу людскости, або по котрих може бодай сподївати ся, що із противности в поглядах може зродити ся правда. То найцїннійше право есть основою конституциї, найсильнійшим заборолом політичних свобід, зберегателем добрих обичаїв і сторожем справедливости, однакож лиш о стілько й доти, доки при его уживаню буде шанувати ся закон, ту одиноку запору, котрої не можна і не вільно переступити.

Коли праса виступає поза ту границю, коли допускає ся каригідного ділання супротив сьвятої особи державного голови або против держави, коли стає ся небезпечною для мира держави, коли нарушає права осіб, власности, майна або допускає ся провини супротив інтересів суспільности, тогди її ужиток стає ся надужитем, котрий як в інтересі публичнім так і в інтересі самої праси треба безпощадно вдушити, бо добра праса може лиш тогди процвитати, коли зла не буде удавати ся.

Розпоряджене обговорює відтак значінє праси, в котрій відбиває ся житє держави і горожан держави і уважає то за похибку, коли кожду неприхильну або відпорну критику поодиноких розпоряджень і зарядженъ правительства переслідує ся яко каригідну. Міністер вказує на то, що майже половина конфіскат в Австриї відбуває ся на основі §. 300 з. к. і зазначує, що та практика не повинна дальше відбувати ся, бо стоїть в суперечности з законами. Не треба кождий неприхильний вискаѕ, кожду менше користну або острійшу критику якогось розпорядженя поодиноких, хоч би і високо стоячих орґанів зараз конфіскувати. Розпоряджене то взиває надпрокураториї, щоби они поучили прокураториї і щоби конфіскати ґазет на основі §. 300 зак. кар. зменшили ся.

Словеньско-хорватский клюб під проводом пос. Кляїча рішив в основі приступити до клюбу Гогенварта, але остаточне рішене має наступити аж по різдвяних сьвятах. Ведуть ся також переговори в справі фузиї всіх трох полудневo-славяньских клюбів в одну ґрупу в клюбі Гогенварта. Коли-б прийшло до утвореня такої ґрупи, то клюб Гогенварта збільшив би ся о 23 членів.

Перегляд політичний.

Зачувати, що Сойм галицкий має бути скликаний на 28 грудня с. р. і буде радити без перерви аж до половини лютого 1896 року.

Межи угорским міністром справ внутрішних Перчелем а пос. Андреаньским відбув ся оногди поєдинок, в котрім Перчель ранив Андреаньского небезпечно в голову. Поєдинок сей, котрого причиною була перепалка в палаті послів, наробив тим більшої сензациї, що Перчель перед поєдинком не подав ся до димісиї, як то есть звичай на Угорщині.

Туреччина все ще противить ся висланю державами других кораблів стацийних до Константинополя. Тимчасом в Константинополи зносить ся на нові розрухи. В послідних днях арештовано тут богато Вірмен, котрі мають бути відставлені до свого місця приналежности. Факт сей викликав такий переполох, що

як дома і він не хотів, щоби з него сьміяли ся або его жалували. Але хто там дивить ся при такій глоті на весілю на якогось несьмілого хлопця в куті!

Дідусь потягнув Кирилка за рукав.

— Не знаєш, що ті наші хотять зробити?

— Не знаю. Я їх вже питав, але они обіцяли пізнійше відповісти. Я утік би найрадше на край сьвіта, але веліли ще хвильку зждати, відтак проведуть мене аж до Терезина.

Тепер озвали ся дзвони другий раз а між людьми настала така метушня, так всьо заворушило ся як в муравлиску, коли там кинути зерно піску.

— Вже йдуть! — Бачите? Виходять з приходства. Клярка з дружбою і Замецкий з дружкою; за ними пан-отець і Марта.

І кождий старав ся стати на яке підвисшене місце, кождий товпив ся наперед, лише щоби добре видіти. Один Кирилко ховав ся за парканом церковним, лиш він, коли всї ставали на пальці, склонив голову, здоймив войскову шапку і закрив блїде лице.

Ноги під ним угинали ся а в голові шуміло — щастє, що був опертий о паркан, а то був би упав.

Втім почув, що хтось прибіг, учув, що его хтось вхопив за руку.

— Живо, Кирилку, они вже тут!

— Та нехай!

— Ходи скорше.

— Куди?

— Там близше до дверий церкви.

— Чи ви не маєте милосердия? Хочете, щоби я стояв на посьміховище, щоби одурів з жалю і розпуки? То ви лиш того прийшли сюди зі мною і того мене задержали? Я-ж вам ніколи нічого злого не зробив.

— Не говори богато, лише ходи, скоро!

— Не піду.

Але Кирилко марне опирав ся. Прибігло ще двох, взяли его попід пахи і перепхали ся з ним аж до церковних дверий.

— Тут стій! Як не хочеш, щоби тебе пізнали то закрий лице, але будь тут. А ви, хлопці, руки сюди! — Зробім ланцух!

І в млі ока розступили ся тужетиньскі паробки, взяли ся за руки і утворили ланцух, сильний як зелізо. Глядачі не знали, що то має значити і дивували ся тій незвичайній річи. Але ждали цікаво, що з того буде, як надійде весільний похід.

Вкінци надійшов похід. Клярка не могучи поступити ся наперед оглянула ся заклопотана на свого жениха.

— Що то значить? — спитав Замецкий.

— Загальний звичай — імати новоженців.

— Але аж по вінчаню.

— І перед вінчанем!

— Маєте мати ланьцух з цьвітів.

— Наших рук також не розірвете.

Замецкий засьміяв ся і сягнув за мошонкою.

— Лишіть собі свої банкноти — ми хочемо иншого викупу.

Замецкий остовпів. Так як они ще ніхто з ним не говорив.

— Викупу? — Якого?

— Перепросити і подякувати!

— Чи ви подуріли, чи прийшли пяні?

— Перепросити і подякувати!

— Кому?

— Кирилкови!

— Я не знаю ніякого Кирилка!

— І того ні, що тут стоїть?

— З дороги!

— Ані на крок! Наші руки так держать ся кріпко, що не пустять вас так легко до престола!

І другий ланьцух в мить звязав ся за першим, а з кождого его звена глядїло двоє гнївних очий, самі очайдушні лиця.

Клярка червеніла, Замецкий посинів.

— Яких ви перепросин хочете?

— За Клярку, що Кирилкови житя затроїла. Ваше слово она вам вже колись винагородить.

— А подяку?

— За себе — що Кирилко тілько літ сторожив вашу суджену.

— Я єму то дома скажу — пустіть!

— Ні, він до вашого дому вже ніколи не верне! Адїть Кирилко паде — тримай его — покропіть виски водою — —

— З дороги!

— Подякувати і перепросити!

— Кирилку — дякую тобі! — Даруй мені!

богато Вірмен сховало ся було до вірменьскої церкви В Санджаку Мареш стоїть під зброєю около 15.000 Вірмен і они обсадили всї переходи черев гори. Против них вирушив Мустафа-паша майже з такою самою силою войска і розпочав переговори, котрі однакож не довели до нїчого.

Анґлїйска ґазета Standard, стояча в близьких зносинах з мінїстерством справ заграничних промавляе за тим, щоби султан поволи і осторожно зрік ся своєї абсолютної власти і завів конституцию в своїй державі.

Новинки.

Львів дня 2 грудня 1895.

— **Іменованя.** Ц. к. краєва Дирекция скарбу у Львові іменувала провізоричного асистента податку від цукру Тад. Ґавроньского дійстним асистентом податку від цукру.

— **По причинї іменованя Є. Емин. Впреосьв. Митрополита Сильвестра Сембратовича** кардиналом, виїхали в пятницю з Риму папскі висланники: один прелат римский з біретом і офіцир ґвардиї ґраф Петромаркі з т. зв. zuchett-ом („піюскою“) для Є. Е. митрополита Сильвестра. Прелат остаєсь у Відни, дожидаючи там приїзду ново-іменованого кардинала, а ґр. Петромаркі приїхав нинї рано до Львова. Приїзду его дожидали в палатї митрополичій представителї Русинів духовних і сьвітских. — Ві второк з полудня поспішним поїздом о 2 ій годинї виїздить Є. Е. митрополит в товаристві крилош. Бачиньского і катихита о. Євгенїя Гузара яко секретаря і в супроводї ґр. Петромаркі'ого до Відня. — В четвер прийме Є. Е. митрополита на авдиенциї Є. В. Цїсар, а в суботу (7-ого н. ст. грудня) в двірскій каплици вручить ново-іменованому кардиналови кардинальский капелюх. — Імовірно ві второк 10 ого грудня поверне Є. Е. кардинал-митрополит з Відня в супроводї обох висланників римских і відбуде ся торжественний в'їзд кардинала з двірця зелїзницї до митрополичої палати.

— **В церкві дївочого Інститута СС. Василиянок у Львові** відправить Є. Е. кардинал-митрополит ві второк в сьвято Введения во храм Пресьв. Діви Марії, яко в опікунче сьвято сего Інститута, читану службу Божу о годинї 8¼ з рана.

— **Загальні збори товариства „Руска Бесїда“ в Тернополи** відбудуть ся 8 ого грудня с. р. о годинї 2-ій по полудни з такою проґрамою: відчитане протоколу загальних зборів з 1894 року; справозданя уступаючого видїлу, касиера і контрольної комісиї; вибір нового видїлу; внесене о. Громницкого в справі поміщеня „Рускої Бесїди“ в иншім льокали; внесеня членів.

— **Відважний чоловік.** Стрийский підофіцир жандармериї Йосиф Данилкевич одержав срібний хрест заслуги за те, що в часї виливу Днїстра вспів вiратувати трое людий від нехибної смерти. Вода затопила була вже значну часть села, а на однїй хатї, на стрісї лишило ся трех селян, що не могли уратувати ся на час утечею. Данилкевич, що мав як-раз службу в тїй громадї і побачив, що дїє ся, взяв зараз човен і відважно поплив до затопленої хати. Доплившм аж під стріху, забрав сидячих на нїй селян і повернув човно в напрямі села. Однако струя води пірвала човен і занесла его два кільометри від села. Відважний чоловік боров ся доти з розбурханими филями води, доки не приплив щасливо до берега.

— **Зима** запанувала вже в цїлій Европі. В цїлій Франциї прийшла нагле велика зміна температури. З многих місцевостий доносять про великі снїги. Декуди покрив снїг землю верствою грубою на 50 сантіметрів. Так само і в Італії упали величезні снїги. В Турині на пр. лежать снїги на метер високо. У нас у Львові панують від кількох днїв морози від 10 до 14 степенїв.

— **Холєра.** Дня 29 падолиста с. р. був такий стан холєри в Галичинї: Разом з попередних днїв лишило ся в лїченю недужих на холєру 8 осіб, занедужали до того дві особи, отже остало в лїченю 10 осіб. Крім того лучили ся підозрілі случаї занедужаня в повітї бучацкім, а то в Березівцї, де занедужала і умерла одна особа та в Озерянах, де занедужала одна особа і остала в лїченю.

— **Страйк зецерів в Будапештї** чим раз більшає. Тепер страйкує по-над 2500 зецерів. Навіть в друкарни державній застановили зецери роботу. Платня зецерів, іменно при ґазетах, не була зла, бо доходила, як тепер показує ся декуди і до 1400 зр. З того виходить, що цїлий страйк есть дїлом аґітациї социялїстичної, щоби показати, яка сила містить ся в змовах робітничих. Нагода до сеї демонстрациї дуже добра, бо друкарнї мають тепер много роботи з причини тисячлїтної вистави, котра відбуде ся в слїдуючім роцї. Деякі ґазети помагають собі тим, що до роботи ужили хлопцїв друкарских, а також і принципалів. Зі своєї сторони подали властителї друкарень жалоби до властий комітатових против страйкуючих о недотримане умови і речинця виповіди роботи. Власти покарали многих зецерів карами грошевими по 40 зр., або чотирома днями арешту.

Намірена крадїж. З Сїхова під Львовом доносять, що дня 22 падолиста вечером закрав ся на тамошну почту якийсь невислїджений злодій і користаючи з хвилевої неприсутности почтмайстринї, приладив собі вже був речи, які хотїв украсти. Однако надійшла почтарка і сполошений злодій вискочив вікном та утїк до поблизького лїса.

— **Жертви бурі.** В часї послїдної бурі на побережу Черного моря, про котру ми оногди доносили, погибло 500 людий, котрі по части утонули по части-ж замерзли.

— **Самоволя війта.** В селї Димцї, серетского повіту, жие війт Петро Куманюк в незгодї з селянином Юлїяном Орецким. Щоби помстити ся, взяв Куманюк з собою инших 13 селян і пішов на поле Орецкого, де працювало 5 робітників. На наказ війта арештовано невинних робітників і замкнено в трупарни поза селом, бо громадского арешту нема в Димцї. В трупарни перебули невинні робітники два днї в голодї і холодї, і аж на інтервенцию дїдича їх випущено. Против самовольного війта і его помічників розпочато судове доходжене.

— **Висаджений у воздух поїзд зелїзничий.** З Гаванни на Кубі доносять, що ворохобники підложили на шляху зелїзницї Пеувітас-Пуерто-Прінчіпе бомбу динамітну під шини, в наслїдок чого вилетїла у воздух льокомотива і вісім ваґонів. Машиніст, що провадив льокомотиву, погиб на місци, восьмох подорожних потерпіло тяжкі скалїченя.

— **Приклад гідний наслїдованя.** Пише до „Буковини“ один селянин таке: Дня 24 падолиста у Рогізні на Буковинї женив ся Олекса Юрчук, член місцевої читальнї Рускої Бесїди. На своє весїлє запросив він членів із сусїдних читалень. Молодець той, як перше парубочив дуже чесно і заходив до читальнї, та жив згідно з усіма, так і тепер на весїлю дав приклад, як можна чесно і дуже гарно справити весїлє. На весїлю его не було горівки нї жадних горячих напоїв. Гостї бавили ся дуже гарно, читали ґазети, книжки, аж мило було слухати. При столї як сидїли то дуже тїшила всїх та твереза забава. Притім промавляв ч. ґазда Дмитро Ґрищук о народній просьвітї і як то красно виглядає, коли ми пізнаемо один другого при забаві по тверезому. А що ми прийшли до такого розуму, за то маємо дякувати передовсїм нашим патріотам в Рускої Бесїди, що за нарід дбають і видають ґазети і книжки, бо книжка їсти не просить, а розум дає. Правда, неоднї помежи нас увихають ся і кажуть, що они просьвітителї народа, але як видять, що селянин читає, то дуже щось головами крутять; видко, що їм не рехт. Але ми не дивім ся на то, лиш разом собі помагаймо; нам через просьвіту можна буде дійти до слави і гаразду. На тї слова ч. Ґрищука обізвав ся Семен Киретюк і заохотив на складку на Народний Дім в Чернівцях, на що гостї приегали всї як один і зложили вісїм зр.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 2 грудня. Папский посланник з кардинальским біретом для Є. Емін. кардинала Сембратовича, Галлер, прибув вже вчера до Відня. Торжественне вложене бірета Є. Вел. Цїсарем відбуде ся в суботу.

Константинополь 2 грудня. З покликаних 128 баталїонів редифів змобілїзовано доси 110, прочі задля браку зброї не здібні до акциї. Кораблеь „Шерефресан“, що відплив недавно з амунїциєю до Трапезунту, десь пропав.

Білґрад 2 грудня. Адреса, котра має бути завтра вручена королеви, висказує вдоволене з добрих відносин до всїх держав і висказує надїю, що султан забезпечить свободу віри проживаючим в Туреччинї Сербам.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Ще довго оповідано собі по всїх селах о тужетиньских „бунтівниках“, котрі перед самими дверми каменецкої церкви примусили Замецкого до такої нечесної уступки, чим помстили ся за кривду і обиду Кирилка. Люди о нїчім иншім не говорили лише о тім дивнім весїльнім ланьцуху.

Біднїйші говорили: „Добре ему так! Замецкий вже не знає як голову держати, а поздоровив его хто, то пів години нагадував ся, чи відповісти, чи нї!

Ґазди богачі вступали ся за ним і бажали, щоби ще раз вернуло право різки, старі жінки проповідали з того страшні річи, а дїти бавили ся в тужетиньских „бунтівників“.

Замецкий в лютости сатанїв. Зараз по весїлю велїв запрягти конї, сїв у бричку, поїхав до Лїбоховиць та пішов там до високого дому в ринку, над котрого дверми висїв великий двоголовий орел. Там оповів панам, що ему лучило ся. Але що ему сказали на то тї пани в судї, тим нїкому і нїколи якось не хвалив ся.

Понижена гордість переміняє ся в ненависть.

Замецкий завзяв ся на тужетиньску голоту; нїхто до него не ішов на роботу, нїкому не поїхав до Перуца по лїкаря і біда тому, хто поважив би ся в часї жнив ступити на его поле, щоби собі назбирати трохи колосків! Его челядь, Бог знає звідки вібрана, виганяла кождого. Тужетинцї мстили ся за то в десятеро на гордім богачи і нїхто не бояв ся его рушницї і пса, без котрих Замецкий кроком не ступав з хати.

Однї казали, що він то робить зі страху, другі, що з гордости. Повідали, що він то бачив у перуцкого ґрафа та що хоче ходити так як той, хоче, щоби его люди бояли ся як ґрафа. І таки робив то з гордости. Раз побачив ґрафа на кони і за тиждень привів собі дорогого верхівця аж з Хрудима. І від того дня, коли лиш появляв ся в селї за якою орудкою, то все на кони.

На що він так робив? Гордість обиджена в присутности всїх людий перед каменицкою церквою, сьміх панів в лїбоховицкім судї, коли їм розповів свою пригоду, роз'ярили в нїм злість і ненависть без краю, викликали в его души жадобу мести — нехай буде що хоче, мусив на кімсь конче зімститись, хоч би й сам на собі!

Чи мав продати своє господарство а купити де инде? Тї тужетиньскі жебраки певне сказали би, що їх боїть ся. Нї, — Замецкий винайме своє ґаздівство, посадить в хатї управителя маетку, а сам з Кляркою вибере ся в подорож, а як гроші розійдуть ся, приїде назад. Цїлком так, як п. ґраф!

(Дальше буде).

Найдешевше жерело закупна
в Галичині
також на рати.

На теперішну пору вадійшли вже великі транспорти диванів, хідників, диванів для їдальней і комнат дитинних, стінних, церковних і перед престоли. Надто портиери вовняні, занавіси коронкові, колдри, коцики до подорожи, дери на коні і санки, вкінци капи на ліжка і столи по дуже низьких цінах.

Великий вибір правдивих диванів перских і смирненьских. Задивляючо дешеві артикули декорацийні хиньского і японьского виробу.

Щоденно одержуємо нові посилки до ріжних відділів нашого маґазину, як прим. блюзки, костюми, шляфрочки, капелюші дамскі і дитинні, плащики, суконки дитинні і убраня для хлопчиків, біле Єґера, вироби волічкові, рукавички, панчохи, кальоші росийскі, парасолї від дощу, артикули футряні, як зарукавки, ковнірі, шапочки, коронки, встяжки, воальки і т. д.

П. Т. Войсковим, державним і приватним урядникам також пп. властителям дібр, оо. духовним і учителям **улекшуємо закупно запроваджаючи часткові сплати.**

Цїнники gratis і franco. 83

Листи і замовленя просимо адресовати:

До заряду Віденьского маґазину

„Au Louvre“

у Львові, площа Капітульна число 3.

С. Спітцер у Відни

поручає

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджeня для стаєн і обор.

На жадане висилаємо катальоґи.

Заступники для Галичини і Буковини

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

Шварц (шувакс

Глиньского з Варшави,

признаний в королївстві польскім і Цїсарстві за найлїпший поручає

Леонард Солецкий 93

Львів улиця Баторого ч. 2.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) як для „Народної Часописи“ так також для „Газету Львівскої“ принимає лиш „Бюро Дневників“ **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улици Короля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих газет.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

С. Нельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

Поручає ся

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Кароля Людвика число 9, приймає

абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

З друкарні В. Лозинського під зарядом В. І. Вебера.